

Сьома рота. Сміх і сльози

КУПИТИ

Про книгу

«Сьома рота» - це захопливі байки з передової, які демонструють щиру й різнобарвну картину життя бійців на південному фронті України. Тут сміються, сумують і знаходять сили для боротьби в найнесподіваніших моментах. Якщо хочете почитати про справжню війну, але без зайвої крові - ця книжка для вас.

СЬОМА РОТА

Сміх і сльози

Андрій Мероник

Андрій Мероник

СЬОМА РОТА
Сміх і сльози

Підпишись на автора

📷 donotreadmybooks

ISBN 978-617-614-687-2

9 786176 146872

ЗМІСТ

100 % коштів, отриманих автором від реалізації цієї книжки, будуть спрямовані на допомогу Збройним силам України та постраждалим від російської агресії.

Вступ	10
Дисклеймер	14
Дикий Південь	16
Окопчик	24
Сарафанне радіо	28
Господін Письменник	34
Дідове джерело світла	38
Перша халепа	42
Кацапський Старлінк	48
Збройовий барон Петя	52
У здоровому тілі — здоровий дух	62
Чупакабра з південних степів	68
Одеса й поцілунки	74
Вікінг	80
Ґендальф мультикамний	86
Алло	94
Майнкрафт	100

Модний вирок	108
Хто такий Розпіддяй?	112
Ділення на два	116
Новий неДруг	122
Аватар	126
Біоробот	132
Двійник	138
Непідписані бумажки	144
Турботорба	150
Сталкер	156
З ким ми воюємо?	160
З мухи слона	166
Живчик	172
Рекламна пауза	178
Хімічна атака	182
Ненаписане	186
Поганий день	190
Найбільший страх	194
Титри	196

УВАГА. Текст містить ненормативну лексику, матюки, пряму мову, просторічні назви та все таке інше, що багато читачів не хочуть, не можуть або не звикли бачити на сторінках книжки, і мають на те право. Також у тексті вміщено тригерні сцени й моменти жорстокості, смерті й посмертної природи людини. Книжка для людей, які досягли паспортного та психологічного повноліття і не страждають на нічні жахи.

*Видавництво висловлює співчуття сім'ям
загиблих і тим, хто постраждав від наслідків
російського вторгнення в Україну.*

Слава Україні! Слава ЗСУ!

Героям слава!

Присвячується Андрію Круку й Максиму
Бережняку, вірним синам України, які
віддали своє життя за нашу незалежність.
А також Беркуту й усім достойним людям, які
попри все виконують свою священну роботу.

Андрій Мероник

(десь у південних степах України, 2024)

ВСТУП

У першій половині 2024 року мені випала змога стати частинкою 7-ї роти в одному з батальйонів однієї доволі відомої бригади, що на південному напрямку билася за українські степи.

Окрім щоденних справ, як-от копання окопчиків і стрільб, я то тут, то там чув навколо різні смішні (й не дуже) історії, байки, теревені, міфи, легенди, казки. Тож вирішив, що все це добро варто зафіксувати.

Отож зустрічайте: «Сьома рота: сміх і сльози» — збірка солдатських побрехеньок з перших, так би мовити, уст. Таких рот — море, а таких історій — океан, адже війна однаково жахлива всюди, а солдатський побут однаково... смішний. Тож певен, що ви побачите тут якщо не себе, то своїх побратимів, близьких і друзів. Бо нема українця, якого не зачепила б ця війна.

Утім... мушу вам також зізнатися, що величезна кількість історій починаються зі слів: «Був у нас такий, уже покійний...».

Отже, будьте готові, що на якихось сто-
рінках ви усміхатиметеся, а на якихось —
сумуватимете, бо це війна...

На цьому ніби все.

Включайте РЕБ
і поїхали 😊

ДИСКЛЕЙМЕР

Абсолютно всі події, описані в цій книзі, — художня вигадка.

Будь-які збіги — збіглися. Ситуації, персонажі, події, позивні, місця та їхні описи — породжені фантазією автора, навіть якщо вам здається, що ви це десь бачили, чули або особисто брали в цьому участь.

У цій книжці вигадка все.

ДИКИЙ ПІВДЕНЬ

Ми домовилися зустрітися біля супермаркету на околиці обласного центру. З відділення, куди мав потрапити, я знав лише Турбо. Він був із тих, хто воював іще в АТО. А зараз, коли прилізла вся ця повномасштабна халепа — то першим ділом почимчикував у свій військкомат і став до лав ЗСУ.

Його справжнє ім'я — Максим, а позивний приклеївся, бо він був водієм еваку. І питань до цього не було, хіба що якби це я йому обирав позивний, то Турбо був би Диким. Коли Макс був за кермом, то почувався безтурботно в салоні старого японського праворульного пікапа, що вже мав усі права вийти на заслужену автомобільну пенсію, — було складно.

З авто мені на зустріч вийшли двоє: один з бородою і засмаглий, інший десь такий як я — світлий, високий, з доволі блідою шкірою.

«Ух ти, які вони різні», — подумав я.

— Ну шо, Пісатель, готовий понюхати трохи війну? — кинув мені ще здалеку Турбо.

Я був готовий до шпильок у стилі «Як там просувається диванний фронт», тож довго з відповіддю не тягнув: «Готовий більше, ніж ти до демобілізації...».

Жарт був вузький, але на фоні останніх новин (неприйняття закону про демобілізацію) здавався смішним і сумним водночас. Я обійняв Макса й ми постукали один одного по плечі.

І кожен вкладав у цей стукіт щось своє. Він — по-батьківськи наче просив мене із цієї миті бути обачним, а я передав співчуття, що ось уже два роки вони не мають відпочинку й вимушені сидіти в цьому лайні: спершу через власні ідеї і переконання, потім — з відчуття обов'язку перед знекровленою країною, і зрештою через те, що замість них просто нікому робити цю брудну роботу.

Другого хлопця звали Сірьожа. На відміну від Макса, він тримався доволі стримано і справляв враження якогось охвіцера. Після двох-трьох коротких ввічливих тем запала мовчанка.

— А це правда, що ти письменник, Андрюха? — спитав Сірьожа.

Як відповідати на це питання, я, сказати щиро, не знаю досі.

— Та шось пишу трохи.

— О, клас, я теж хочу книжку написати, розкажеш як?

— Та нефіг петь, то не так і складно, — трішки (м'яко кажучи) спростив я складність процедури.

Сірьожа дуже надихнувся моєю відповіддю і почав насипати неочікувано дитячі запитання про створення книжок, на кшталт: «Що робити, якщо книжки ніхто не купує?».

А я і не проти. Це доволі зручний спосіб хоч якось влитися у складний і вельми

специфічний колектив військових. Тож до першого блокпоста ми, у кращих традиціях столичної інтелігенції, заїхали за розмовами про літературу.

Кожні декілька кілометрів стояли блокпости з представниками різних організацій: і поліція, і військові, і військова поліція, на деяких були навіть медики. Бракувало хіба пожежників і газовиків.

Зрозуміти, що я близько до зони бойових дій, найперше вдалося аудіально: про це недвозначно натякали вибухи частотою раз у хвилину. А потім усе стало зрозуміло й візуально, коли на дорогах, замість звичайних машин, можна було побачити тільки «уазики», «хамві», якісь неймовірні «мрапи», «навари», «л 200» тощо.

Усі неохайно пофарбовані у всемогливі відтінки темно-зеленого і з дивними «рогами» неймовірних форм на даху. Це була епоха персональних РЕБів — таких електронних штучок з антенами, що

випромінювали в ефір радіоелектронне сміття, чим збивали з пантелику дрони і їхніх операторів.

Машини гасали, як осатанілі. То тут, то там ходили озброєні військові в камуфляжах різного походження. І хоч село, у якому нас розквартирували, було за декілька кілометрів від лінії зіткнення, та все ж навіть тут стрілокотня лунала доволі часто. Хто стріляв і в кого — було для мене загадкою.

Чергове селище, яке ми проїздили, скидалося на спустошений салун у фільмі про дикий захід, от тільки замість ковбоїв із револьверами на конях тут були солдати з «калашами» на розвалених японських шкапах пікапах.

— Андрюх, а знаєш який бізнес тут процвітає? — відірвав мене від глибоких спостережень Турбо.

— Проститутки? — вирвалося в мене кліше.

— Та які проститутки, думай ще.
— Ну тоді я хрен зна. Може, військторг якийсь?

— Уже кращий варіант. Але воєнторг у нас тут один. А є бізнес, у якого аж п'ять точок.

— Ніхера собі, точно не вгадаю, розкажуй.

— Так, а що розказувати, я краще покажу. Хочеш спробувати найкращу шаурму у своєму житті?

— Серйозно? Тут є шаурма?

— Ага, і не одна, друже. Тут просто шаурмічний рай!

У мене потекла слина.

Мені, як людині, яка завжди любила зброю, автівки й шаурму, починало тут подобатися.

ОКОПЧИК

А ви взагалі знали, як відбувається ця війна?

У момент, коли я до неї торкнувся, це мало було схожим на те, що ми бачили у фільмах.

Ось село. Воно «наше». Кілька кілометрів від нього — інше село, «не наше», принаймні вже і, сподіваюся, тимчасово. Між ними є якісь посадки, поля, рівчаки, балки, горбики тощо. Й ото і є «сіра зона». З одного її боку якийсь окопчик — то наша позиція, а з іншої — їхня. І якщо немає активних наступальних дій, то вся твоя піхотинська робота — сидіти у своїй нірці й висовуватися, якщо треба комусь насипати, аби жива сила ворога не так охоче йшла у глибину нашої країни.

Час від часу хтось пробує прорватися вперед, якщо вдається — позиції змінюють власника. Так ці шахи можуть тривати вічно. Піхотинець сидить у цій своїй ямці кілька днів, а потім його хтось міняє і ви

відтягуєтеся в глибину, де маєте якийсь час, щоб віддихатися, від'їстися, відмитися, відіспатися і приготуватися до наступного заходу в «ямку» «на позицію», все ж офіційно.

І якщо ви уявляли, що військові 365 днів у році безперестанку сидять в окопі, то це дещо не так. У них є своє дозвілля, розваги й навіть чемпіонати з важкої атлетики. І все це під ритмічний і канонічний супровід вибухів та «прильотів».

Інша справа, що кожен похід — смертельна лотерея. Ворог прекрасно знає, де наша «ямка» й усіма доступними способами норовить викурити або скурити людей, які там сидять: дронами, мінами, гранатометами, пострілами з танчиків, артилерії тощо. І все, що може вас врятувати — гарно викопана лисяча нора.

Та й то не факт.

САРАФАННЕ РАДІО

Перш ніж приїхати «на хату», Макс вирішив звозити мене до зв'язківців і бронегрупи. У нього в рукаві жеврів суперсмішний, на його думку, прикол. І моєю метою було допомогти його повернути.

Поки моя форма була чиста й вилизана, хлопці вирішили попідколювати товаришів і попросили мене вдати, ніби я приїхав з військової контррозвідки й зараз їх перевірятиму.

Ми заїхали на подвір'я старої занедбаної хати, де присутність військових видавала тільки добротна антена, точно не призначена, щоби слухати радейко на частоті 105.5. Усередині, без будь-якої логіки, кімнатами були розкидані спальні мішки, у яких, вочевидь, і спав особовий склад. У крайній кімнаті в телефони залипали кілька молодих хлопців, а десь у кутку на старій канапі лежав старший дядько.

На мене з Максом вони навіть не глянули, ніби це не два здорові мужики зайшли, а залетіла якась муха.

— Здоров, Макс, що там? — кинув той, що на канапі.

— Що-що? Гостей вам привів, — відповів Турбо.

«Гості» нікого не зацікавили, мешканці цього житла так само ліниво продовжили сидіти у своїх телефонах.

— Андрій Іванович, військова контррозвідка, знайомтеся, — чітко відтараторив Макс.

Пацанів і дядька наче підстрелили. Вони тут же зірвалися, поправили форму, підійшли, натягнули усмішку та привіталися.

Я скорчив максимально байдужий вираз обличчя, демонстративно оглянув усю кімнату і схвально кивнув старшому. Чомусь мені здавалося, що саме так мав би повестися той персонаж, якого мені було ввірено сьогодні відіграти.

— А ви до нас... — потягнув було один із хлопців.

— Надовго, — відрізав Макс, — тож щоб у вас був порядок. Ми ще потім приїдемо.

Хлопці залишилися незворушно стояти, а Турбо, давлячись зі сміху, пришвидшив крок і пішов до виходу. Чому його так пре, тоді я ще не розумів.

Потім ми поїхали до техніків.

«База» їхня скидалася на кілька закинутих сараїв, де хлопці ремонтували ту техніку, що могли ремонтувати власноруч — здебільшого вантажівки й пікапи.

— Посиди в машині, я їду їх нашугаю, а ти потім так важно підійди, скажи: «Доброго здоров'я, військова контррозвідка» і щось там їм налапшай, ото ржака буде.

Ця гра мені не дуже подобалася, бо потім, коли все вилізе, хлопці можуть і образитися. Але з іншого боку, єдиний мій провідник у цьому краю так сильно тащився

з цієї комедії, що я не хотів відбирати в нього цю краплинку щастя.

Удруге свою роль я зіграв іще впевненіше й у глибині душі вже готувався до отримання місцевого Оскара.

Тож поки ми доїхали до місця нашої дислокації, слух про несподівану перевірку громом прокотився всіма навколишніми (колишніми) населеними пунктами, де були військові. А коли ми все ж приїхали, до місця нашої майбутньої дислокації, то навіть побратими Турбо вже все підшаманили, попідкидали, навели лад і були готові до «перевірки» молодим офіцером із контррозвідки.

Ось вам і сарафанне радіо.

ГОСПОДІН ПИСЬМЕННИК

— Ого, — обізвався до мене ротний, — а я думав, що прийде якийсь старий мужик в окулярах.

— Ну, маємо, що маємо, — ніяково відповів я, не розуміючи, як реагувати.

Насправді ротному й самому ще і тридцяти не було. Просто так у світі повелося, що якщо хтось десь чує «Письменник», то уявляє як не Шевченка, то Франка з вусами, чи на крайній випадок Стуса з тієї чорно-білої фотки, де він у кофті та з утомленим дорослим поглядом.

— То що, готовий понюхати війну, господин Письменник?

— Та як до такого можна бути готовим? Але раз я тут, то давайте нюхати, що ж поробиш, — відмовив я.

Поки що та війна, яку я встиг побачити — пахла звичайним селом. Хоча війна, яку я чув десь за п'ять-десять кілометрів звучала понурише.

— І що, потім напишеш книжку?

— Дасть Бог, то напишу, було би про що.

— О, тут у нас є про що... Ось тобі спальний мішок, іди розкладайся, а ми поки вечерю доготуємо.

Мені пальцем ткнули куди йти, я чемно розвернувся і пішов.

У приміщенні було купа різної амуніції, старі, змальовані якимись дивними позначками мапи, розтягнутий на всю стіну прапор України, шоломи, броники, ящики від боєприпасів і старезне пружинне ліжко, десь таке, як було в моєму гуртожитку на першому курсі (потім у країні почався шалений економічний зріст і на гуртожиток виділили нові ліжка. Жартую).

За стіною десь неподалік стався прильот і вкотре гупнуло по вухах. До мене помалу стало доходити, куди я потрапив... Аж ось десь з-під того всього мотлоху, що стояв у кутку, вилізло щось чорне

та пухнасте і пройшло повз мене. Котик. І йому, м'яко кажучи, було посрати на той прильот.

— А ти молодець, котяра, — сказав я йому вслід і вирішив узяти з нього приклад та не паритися через постійні прильоти.

Що тут вигадувати: роби, що робиш — і буде, що буде.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ